

Μια αρρώστια τυραννική και ανήμερη (Άγιος Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Φαίνεται πως είναι κοινό πάθος, όχι μόνο το να κλείνουμε τα μάτια μας στα δικά μας, και να βλέπουμε καθαρά τα αμαρτήματα των συνανθρώπων μας, αλλά και το να βρίσκουμε για τους εαυτούς μας δικαιολογίες που δεν υπάρχουν, ενώ για τα πταίσματα των άλλων να γινόμαστε σκληροί και απόλυτοι δικαστές!

Εκείνοι όμως που είναι απαλλαγμένοι από τη φιλαυτία και πιστεύουν ότι πρέπει να επικρατεί το δίκαιο, όταν αμαρτάνουν επιβάλλουν εναντίον τους την καταδίκη που θα επέβαλλαν και εναντίον των πλησίων, και τιμωρούν περισσότερο τους εαυτούς τους με την μετάνοια, γνωρίζοντας την ακόλαστη καταστροφή.

Σ' αυτήν λοιπόν την ακριβή δοκιμασία βάζοντάς μας ο Χριστός είπε· «Γιατί βλέπεις το καρφί που υπάρχει στο μάτι του αδελφού σου, και δεν αντιλαμβάνεσαι το δοκάρι που υπάρχει στο δικό σου μάτι;» (Λουκά 6,41).

Γιατί δεν είναι σωστό να είναι αυστηρός δικαστής των άλλων εκείνος που παραβλέπει τα δικά του» [1].

«Απορώ πολύ, πώς μια αρρώστια τυραννική και ανήμερη, που στερείται ηδονή και κυφορεί κόλαση, κυριάρχησε σε κάθε ηλικία, αιχμαλώτισε κάθε αξία, και κατέστρεψε κάθε κοσμιότητα.

Γιατί ο καθένας, παραβλέποντας τα δικά του πταίσματα, αν και είναι πολύ μεγάλα, ασχολείται με τα του πλησίον του που είναι μικρότερα και πολλές φορές άξια συγγνώμης, και λυπάται βέβαια για τα δικά του, όταν τα σκέφτεται, αλλά χαίρεται όταν συζητά για τα ξένα, και σπαταλά τον χρόνο του με το να ασχολείται με λεπτομέρεια και να καταδικάζει τα σφάλματα των άλλων.

Και για τον εαυτό του βέβαια βρίσκει δικαιολογίες ακόμα κι' όταν δεν υπάρχουν, ενώ για τα σφάλματα των άλλων γίνεται σκληρός και άκαμπτος δικαστής, ακόμα κι' όταν φαίνεται ότι έχουν πολλές και εύλογες δικαιολογίες...

Είναι φοβερό και πέραν από κάθε απρέπεια, εκείνοι που κάνουν μεγάλα πταίσματα,

να επικρίνουν αυτούς που δεν κάνουν τίποτε, ή κάνουν μικρά πλημμελήματα» [2].

Παραπομπές:

- 1. Αγίου Ισιδώρου Πηλουσιώτου, Από την 25η Επιστολή του «Αθανασίω πρεσβυτέρω».**
- 2. Αγίου Ισιδώρου Πηλουσιώτου, Από την 110η Επιστολή του «Ευσταθίω Διακόνω».**